

helli karimus

Valkoisten susien tarina

susi tarinat

VALKOISTEN SUSIEN TARINA

Helli Karimus

VALKOISTEN SUSIEN TARINA

Valkoisten susien tarina

© 2019 Helli Karimus

Kustantaja: Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Julkaisuvuosi 2019

Tekijä: Helli Karimus

ISBN 978-952-286-820-6

Alkulause

Kiitän kaikkia, jotka kiinnostuvat lukemaan kaiken filmitarjonnan keskellä. Lukeminen on kuitenkin hyödyllistä sinänsä, siksi kiitän mielenkiinnosta kirjojani kohtaan. Kiitän hartaasti lukijoitani, joita en tunne ja joilta en saa palautetta.

Ehkä ystävät lukevat ja antavat palautetta. Jos kiinnostaa, voi Facebook-sivuille antaa palautetta kirjasta Valkoisten susien tarina.

En tiedä mitään susista, mutta päätin koettaa kirjoittaa aiheesta, joka monia ehkä kiinnostaa. Toiset tykkäävät susista, toiset pelkäävät. Mieli-piteet jakaantuvat kahtaanne: joko pelottaa tai askarruttaa.

1. luku

Erään kerran Keski-Suomen metsissä oli susilauma, joka kulki itärajalle ja takaisin, ehkä Venäjälle ja takasin. Susia yritti laskea riistakeskus, mutta ei oltu varmoja siitä lukumäärästä, mitkä sudet taivalsivat Venäjän ja mitkä Suomen rajojen sisäpuolella.

Valkoinen alfasusi johti laumaa, jossa oli kolmetoista sutta – siis aika iso lauma. Oli koiras ja naaras, ja ne saivat pentuja, jotka olivat pesänsä suojassa kallionkolossa, ison kiven juuressa sekä kuusien ympäröimänä. Niinpä osa susista, koiras ja naaras, oli asettunut aloilleen. Pentuja oli kaiken kaikkiaan kuusi ja niiden ruokkimisessa oli työtä. Naaras ruokki niitä imettämällä, ja koiras haki riistaa. Kaikki kelpasi: oravia, hiiriä, märeitä, jopa kettuja sekä tietysti useamman suden kanssa isompia eläimiä. Valkohäntäpeuroja, sorkkaeläimiä, kuten hirviä ja kauriita. Niissä oli kova vaaniminen ja paljon raahattavaa. Koiraat kyllä söivät ja toivat emonaaraalle palasia saaliseläimistä.

Sudet elivät villinä ja vapaina, puiden keskellä sysimetsässä. Niitä oli kolmetoista, ja ne tarvitsivat useita pesiä. Yhdessä ne osallistuivat ruuan hankintaan. Pennut olivat sokeita ja kuuroja, kunnes kahden viikon ikäisenä aukaisivat silmänsä ja korvansa. Joskus ne erehtyivät menemään liian kauaksi pesästä, jolloin joku laumasta tai emo kantoi ne niskasta kuonossaan takaisin pesään. Niiden kasvaessa karhu eksyi niiden pesälle, mutta lauma kokoontui yhteen puolustamaan pesässä olleita pentuja. Karhu löntysteli juosten pois paikalta.

Poikaset kasvaessaan leikkivät hippaa, painimista, kukkulan kuningasta – sellaista pentujen nujakointia muutaman viikon ikäisinä. Ne harjoittelivat kaikkia taitoja, joita isompana tarvitsisivat. Neljän kuukauden ikäisinä ne osallistuivat jo saalistukseen. Pieneläimet käyvät hyvin saaliista, mutta täysikasvuiselle ketulle ne eivät mahtaneet vielä mitään, vaan siinä voisivat satuttaa itsensä: ne olivat liian pieniä ja heiveröisiä vielä, vaikka söivätkin jo lihaa. Mutta lauma pyydysti myös hirviä, joissa oli todella paljon syömistä. Sudenpennut kasvoivat aika tavalla saatuaan raakaravintoa.

Siellä korvessa oli hyvä olla, metsän syleilyssä luontoäidin helmassa kasvaa ja varttua, saalistaa ja pyydystää, syödä ja nauttia lokoisista unista. Kanervaisen ja sammaleisen metsän keskellä, jossa puut suojasivat ja antoivat varjonsa. Kuusien ja honkien, vaahteroiden, koivujen sekä mäntyjen keskellä. Siellä viihtyivät kaikki metsän eläimet, myös eläimet, joita sudet pyydystivät.

Sudet pyydystivät vain lihaa, koska olivat petoeläimiä ja lihan-syöjiä. Ne eivät syöneet muuta kuin lihaa, eivät kasvillisuutta, eivät heinää. Ne olivat susia, joilla oli vaistot tappaa saaliseläin puremalla esimerkiksi kurkkuun hirveä. Mutta pentuja ei siihen jahtiin otettu, se oli liian vaarallista niille: sorkkaeläimen potkut olivat tappavia aikuisellekin sudelle. Pennut saivat olla syrjemmällä.

Sudet olivat luonnonvaraisia, vaistonvaraisia eläimiä. Luonto olikin niiden ainut oikea elinympäristö. Niitä ei saanut pyydystää miten sattuu tai kesyttää. Pyydystämisessä oli tarkat säännöt siitä, kuka saa ampua ja kuinka monta. Yleensä niitä sai ampua silloin, jos ne tulivat liian lähelle ihmisasutusta. Usein tuli sama tai samat sudet, alfasusia ei yleensä saanut ampua. Salakaatoja tapahtui kuitenkin, kun ihminen koki suden uhkana eikä ollut lupa ampua. Ampuivat silti. Tarkkaa oli myös, milloin sai ampua ja kuinka monta.

2. luku

Sudenpennut leikkivät ja nujakoivat kaiken päivää, harjoitellen eläimen pyydystämistä. Yöllä sentään nukkuivat.

Erään kerran koko aikuisten susien lauma oli metsällä saalista-massa ja yksi kaksi aikuista sutta vahti pentuja, jotka olivat jo isoja, puolivuotiaita. Pennut karkasivat emojensa perään, jotka olivat saalistamas-sa ja joilla oli tähtäimessä hirvi. Kun hirvi haistoi ja huomasi sudet, se juoksi minkä pitkällä säärillään ennätti. Tietenkin sudet saavuttivat sen, ja petoeläimen tavoin olivat hirvessä kiinni kaikki sudet: niskassa, turvassa, selässä, takalistossa, kaulassa useampi susi.

Samaan aikaan harmistunut metsästäjä oli metsällä. Mies pyssyi-neen, hirvikivääreineen aamuhämärissä ampumassa, tähtäimessä sama hirvi, jota sudet jahtasivat. Sudet ehtivät paikalle ensin, ja siitä suivaan-tuneena mies ampui siihen samaan syssyyn hirven sekä kolme sutta. Kolmesta yksi oli naaras. Mies ajatteli, ettei kertoisi kenellekään ammu-tuista susista vaan veisi ne omaan kellariinsa, samoin hirven, johon olikin lupa.

Loput sudet lähtivät juosten paikalta, pyssyn laukauksien säikäyt-tämänä. Nyt niitä oli susia oli kymmenen jäljellä.

Siihen tuli lisää miehiä myöhemmin. Heillä meni aikaa susien raahaamiseen ja hirven, ja kaikki olivat yksimielisiä siitä, että susien ampuminen pidettäisiin omana tietona. Sudenpennut katsoivat etäältä, kun isäsutta ja äitisutta raahattiin pois. Ne palailivat allapäin kotipesäl-leen pää roikkuen ja odottivat emojaan takaisin, tajuamatta kuolemaa, joka niiden emoja oli kohdannut. Vaikka ne olivat nähneet kuolleita eläimiä, niin tapahtunutta oli vaikea käsittää. Sijaisemot hakivat niille riistaa, mutta pennut yhä odottivat emojaan.

Kolme sutta oli ammuttu ja loput olivat lähteneet pakosalle. Ne palailivat myös pesälle vähin äänin, ja siellä pennut ottivat ne vastaan

vikisten, palaavia susia nuollen. Jälleennäkeminen oli toivottua. Mutta emot olivat poissa, pennut olivat orpoja, joilla oli sijaisemoja, jotka ne tunsivat. Myös sen tiesivät, ettei emoja näkynyt palaavien susien joukossa.

Pennut olivat onnettomia, mutta niiden oli totuttava olemaan ilman emojaan. Niinpä ne jatkoivat telmimistä mutta kuitenkin osallistui-
vat metsästyksen, johon isommat aikuiset sudet menivät edellä. Pennut olivat nälkäisiä, mutta ne harjoittelivat ja osasivatkin pyydystää, nujuten keskenään. Ne kilpailivat saaliista, ja saaliit vaihtuivat myyristä mäyriin.

Oli elokuu, ja ne olivat syntyneet toukokuussa. Niillä ei ollut mitään käsitystä talvesta. Ne muistivat vain kesän leikkeineen, metsäntuoksuineen. Saalista muistivat jahdanneensa. Ne olivat jo oppineet sen taidon, mikä vaati harjoitusta. Jossain vaiheessa tulisi kylmä.

Nyt niillä oli pesä, olisiko talvella vielä? Siellä oli niiden koti, kuuden pentusuden, jotka olivat kasvaneet ja saaneet oikean oman vä-
rinsä. Niiden koti oli ison kallion kupeessa kiven juuressa, kuusien ympäröimä kaivettu luonnon kolo. Ne olivat täysin tottuneet sinne palaamaan ja osasivat varmasti palata sinne vaistollaan tai vainullaan, ehkä molempien avulla. Reitti oli tuttu niille, eivätkä ne erehtyneet niin kauaksi, etteivät osaisi takasin pesäkololle. Kolo oli vähän ahdas kun ne kasvoivat. Onneksi niillä oli kaitsijoita, jotka varjelivat niitä ahmalta, ilveksiltä sekä muilta, jotka voisivat satuttaa niitä.

Ne olivat isoja kuin kettu, isompiakin. Pennut olivat kuitenkin pentuja. Vihatuista vainotuita metsän petoja, joilla oli paikka metsässä.

3. luku

Mitä synkempi metsä, sen parempi susille. Saduissa oli iso paha susi. Ihmiset pelkäsivät sutta ja petohan se olikin. Arvaamaton, jos tuli ihmisen lähelle, jos uskalsi asutuksen keskelle.

Sudet oli rauhoitettu Suomessa. Mutta joskus sai lupia kaataa niitä, jos ne uskalsivat lähiöiden läheisyyteen.

Niin oli marjojen kypsymisen aika. Mustikat kypsyivät, ja niitä pennut haistoivat ja maistoivat. Muutenkin ne tutkailivat kasvillisuutta, joka oli käynyt tutuksi niille.

Pennuilla riitti puuhaa aamusta iltaan niiden jahdatessa mäyriä, hiiriä, rottia, lintuja ja kärpäsiä. Ne olivat vain lihan syöjiä. Tarjosivathan pikku otukset ainakin suupaloja niille, samalla kun sijaisemot pyydystivät isompia eläimiä, vaikka osallistuivathan nekin jollain lailla ainakin syömiseen. Lihan syömiseen.

Pennut olisivat kaksivuotiaina parittelukykyisiä – siihen olisi vielä aikaa. Sijaisemot pitivät niistä huolta kaikin tavoin, jollain tavalla yrittivät korvata omien emojen puuttumisen. Kyllä ne onnistuivatkin siinä osittain, ja pennut olivat kiintyneet niihin. Onneksi niille riitti vettä pienen lammen läheisyydessä. Pesä oli sen lähellä, ihan tuntumassa. Myöskään susi muiden eläinten tavoin ei tule toimeen ilman vettä. Siinä on vaaransa: juomapaikoissa saattaisi kohdata suurempia petoeläimiä, kuten karhun, ilveksen, puuman tai toisen susilauman. Kohtaaminen saattoi olla vaarallista. Usein pienempi eläin sai väistyä ja odottaa vuoroaan juodakseen.

Pienemmät, alempiarvoiset sudet näyttivät alistumisen merkkiä painamalla niskansa alas, jopa käymällä selinmakuulle ja laskemalla hännän alas, jopa jalkojen väliin. Lauman johtajat pitävät häntäänsä pystyssä, kun taas alempiarvoiset alhaalla.

kirjani Valkoisten susien tarina kertoo alfasusista jotka
jatkavat sukua

niiden selviämisestä ja ihmisen kohtaamisesta.

Seikkailuja ja vauhhtia ja vaaratilanteita .

Tutustuessaan tyttöön kesyyntyy ja kiintyy tyttöön

he elävät sovussa jonkun aikaa mutta sitten susi haluaa

takasin metsiin joka on niille oikea asuinsija.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi